

כל שעה פרק שני פסחים

לד.

עין משפט
נר מצוה

קב א מיי פֿי"א מהל'
תרומות הל' כג:
קג ב שס הלכה כא:
קד ג מיי פֿ"ו מהל'
מעשר הלכה ו:
קה ד מיי פֿי"א מהל'
תרומות הלכה כג:
קו ה מיי פֿי"ט מהל'
פסולי מוקדשין הלכה
ד:
קז ו מיי פֿ"ב מהל' בית
הבחירה הל' יד:

לעזי רע"י

ציבו"ש [ציבו"ט].
בצלצלים בצלים קטנים.

יבינו חננאל

[illegible]

בשליקתא ומאייסתא. קלת נראה דוקא שהן כבר מאוסות מותר להשהותן אבל למאס אסור דצטוך כך אחי ציה לדי מקלה כמו דדריכת ענבים דצפרק הלוקח צהמה (בצורות 97 ב.) אמרינן סאה תרומה טמאה שנפלה לתוך מאה חולין טהורים

הכי נמי בשליקתא
מר דרב אישי אהא
אחא א"ר יצחק אבא
י היה והיו מחמין לו
הה שמאה ללוש בהן
חוש דילמא אתי בהו
בשליקתא ומאיסתא
בר אבין תנו תרומות

כהן ששכר פרה משרתו נח יחסינו
 כרשיני תרומה ומסכת תרומות
 (פ"א משנה י') גמי אמרי' מדליקין צבתי
 כנסיות וצבתי מדרשות צמנו פל
 תרומה שנטמא צרשות כהן שרש
 אם יש שם כהן נזר לאחד נזר למאה
 ור"י אומר טעמא משום דררשינ
 משמרת תרומותי מה תרומה טהורה
 וכו' ומה טהורה דוקא לכהן אף
 טמאה דוקא לכהן וצטמאה ליכא
 אלא הדלקה: **מזהיר** מַטְמֵא.
 יתמה לר"י דפ"י קמא דשבת (ד"ה פ)
 מסקינן דהיינו טעמא דגזרו גידולי
 תרומה תרומה משום תרומה טמאה
 ציד כהן פ"י שלא יספה אותה לזריעה
 וסמא כיון דטהרו יספה אותה
 לזריעה כדי לטהרה ואומר ר"י
 דמשום ריוח פורתא לא יספה אותה
 מאחר שעדיין היא תרומה א' ולא נעשית
 חולין הקשה רבינו נסים גאון דמיא
 צמוספתא^ט גידולי תרומה ומעשר
 שני הרי הן כחולין ומלא תירוך
 צירושלמי דמסכת תרומות דהרי הן
 כחולין היינו להסתייב צלקט ושכח
 ופאה ועיני ישראל ועיני כהנים
 מלקטין אותן אלא שאסורין לזרים
 והיינו דמיא עיני ישראל מוכרינ את
 שלהן לכהנים צדמי תרומה וטעמא
 לפי שמדאורייתא אין תרומה ומעשר
 חייבין צלקט שכהן ופאה ולא אחי
 גזירה דרצנו ומפקע ליה ועוד הקשה
 הר"ר משה גבירי"ש דתנן במסכת
 צבורים (פ"ג מ"ג) יש צמעשר וצבורים
 מה שאין כן בתרומה שהמעשר
 וצבורים גידולן אסורים מלאכול
 צירושלים אף לזרים ולכהנה משאכ"כ
 בתרומה משמע דגידולי תרומה שרו

לזרים מיהו בללו הכי לא א"ש לישנא אף לזרים דחורבנא אף לכהנים
 מיבעי ליה למימר ונראה דזרים דהתם ^(א) היינו נכרים וכן משמע
 בירושלמי: **גידולין** גידולין. פירש ריב"א דגדולים היינו גידולי
 ראשון מן הזרע ואח"כ חזר ונטע אותן גידולים זהו גידולי גידולין ומצינו
 ראייה שזרעולמי דמסקי פסא גידולי גידולין משתעשו שני גורנות דהיינו
 בכה"ג שערות ולנקט שם פעמים ופ"ה הכל הי' גידול ראשון ומה
 שפ"ה דשומין הי' דבר שזרעו כלה לא משמע הכי בדמסכת תרומות
 תנן בפ"ט (מ"ו) אחיזה דבר שאין זרעו כלה הלוק והשום והצליים:
פסול הגוף הוי. מימה דלעיל (דף כ:) אמרינן אם היטה בזמקום
 המונגע יניחנה בזמקום התורה ואמרי' גרמא אין בידים לא
 ואמאי אין מותר לשורפה מיד כשמתקין דעמו ממנה: **למה** לי עיבוד
 צורה. קשה לר"י דילמא האי פסול היינו דם ובצנעלים דבעי עיבוד
 אורח וי"ל מ"מ אחר שזרק בלול יש בו היסק הדעת ^א הר"ר אלחנן:
 שאם

י. אלא חששא בעלמא הוא צעי עיבור נורה דלא מצינן למשרפה להדיא
נורין אלא אם שם פסול הוא לעצמו אפי' לא נטמא למה לי עיבור נורה:
כל

בשליקסא ומאסיסא. לאחר שנטמא שולקן ואח"כ וורקן לבין העצים וכן נמאסות ורב הונא חייש דלמא אכיל ליה מקמי דלישלקניהו או בשעה ששולקן: והיו מחמין לו חמין בחיטין של תרומה טמאה. שהיו לוקחין אותם מכהנים בזול: לנוש בהן עיסה בטהרה. כלומר

לא חייש דילמא נגעו הני חטים
טמאים בעיניה דנטלו להו ממורת
איכל ולא מטמאוו: פנו פרומוס.
מס' תרומות: מאי אמריסו. חידוש
וטעמא דתרומות שאמס שונים בזית
אלס גדול כרצה: פסילי תרומה.
כגון שמילי כרוב וכרשין: פהו
מלטמא. אחרים שמצורין לקרקע
בעלן ממורת אוכל: ואסורין מלאכול.
וקא ס"ד משום טומאה ולכהנים:
אסורין לזרים. ללא אמרין פקע
שם תרומה מנייה: ומאי קא משמע
לן גידולי פרומה כפרומה. אפילו
דדבר שזרעו כלה כגון חטין או
ללעות שומין תנינא: ובי תימא. האי
אסורין מלאכול דדבר שאין זרעו כלה
קאמר כגון גללים דקים אסורין
ליצור' וכשפותלים אחת אחת לצדיה
הני נוספות ומתחברות שש' ד' יחד.
והיינו גידולי גידולין אותן הנוספות
עליהן שלא היו תרומה מעולם וגידולין
עמנן כגון שמילי כרוב שהולכים
ומתחיצין העלין הראשונים וזדים
החדשים העולין בקלה הוו גידולי
הגידולים: הבעל גידוליו מוסרין.
אע"פ שנתמרח בכרי והוקצע למעשר
וחל עליו שם טבל וזרעו ולא הפריש
מעשרותיו תחלה וזמנו ונגמר וקצרו
מותר לאכילת עראי עד שימרח בכרי
וראף על גב דגידולי תרומה תרומה
מדרבנן הוא ולחומרא שלא להפסיד
את הכהנים אצל גידולי טבל חולין הו
והכי הן כשקוראין כדאי תצוהו ואוכל
מהן עראי עד שימרחם: בהיפס
הדעת. כשנטמאו מתחלה הסיח
דעמו מהם שוב מלשומרין ונפסלין
בהיפס הדעת דכתיב גבי תרומה
(במדב' יח) את משמרת תרומותי
עבד עלה שימור ולא תפסד דעתך:
פסול הגוף הוי. מעלה היא בקדשים
שנפסלין בזכ ויש פסול הוא לעצמו
ואפילו יצוא אליהו ויאמר שלא נטמאו
כל אותן הימים שהפסד דעמו מהן
אין שומעין לו: שפיר. משום הכי
אסורין שאין שמתלן מועלת להן
להסיר שם פסול מעליהן: אללא למד'.
כל מה שקדשים נפסלין בהיפס הדעת

אינו אלא משום חשש טומאה שמא ע"י שהסיד דעמו משמירתן נגעה בזה טומאה ואינו יודע: **מאי איכא למימר.** הני אמאי מיפסלי משום חשש טומאה הא אפי' טומאה ודאית שבהן טהרתה שמילתן: ויטהרו. ויאמר שלא נגעה בו טומאה כל ימי היסח: **לול קטן.** כמין גומא חלולה עשויה בצנץ הרפפה: **צין כבש למוצה.** כלומר בקרן זוית סמוך לכבש וסמוך למוצה במקום שהם מתחבירים: **במערכו של כבש.** אלל שפת מערכת של כבש: **שסס ורזקין פסולי תטאס העוקר.** לפי שהיא נעשית בקרן מערכת דרומית למטה ובשארית פסול בה שאינו פסול הגורח ממס ואין יכול לשורפה מיד משום בזיון קדשים נותנין אותה שם: ו**טעובר לורסה.** היינו פסול לינה. עיבור לורת מראית בשר בלינה לילה אחד הוא וכיון שלנה בלינה הרי היא נותר וטעון שריפה ונשרף. ועל כרחק מדבשנין העברת לורה לאו כשפיגול בה או נטמאת או יתנה או מלקה שלא כמנחתה קמיירי דהא פסול מעליא הוא ולמה לן לזהדורי אפסול לינה ואין לנו לדיבעי לינה אי לאו פסול היסח הדעת וא"ל פסול חשש טומאה הוא איכא למימר דהאי פסול בהיסח הדעת קאמר וכיון דלא חויין ליה דהאי שמא יבוא אליהו אחרי כן ויאמר טהורה היתה ונמנאת ששרפנו קדשים

(א) עמי מוספת ב"ק קטן:
קטן, רבתי חללי לרבי משה
קטן, דרב אחאי מן מנה
(ב) חרומות (ג) חרומות
משה, א (ד) ר"מ מוסק
(ה) [משה ב] חרומות
פ"מ מיד לר"מ (ס) א
זמ (ז) מוספתא דבבא
א (ח) א [אקטן פ]
א (ט) [ליל מוסק]
(י) [מוספתא פ"ו דר]
א וכן במשה חרומות
א מוספתא פ"ו א [ועין]
א חרומות: קטן פ"ד א
א ובי מנוחל חרור וחס
ועל פ"ד א
א שכן פ"ד חן מוסק
א וחס' מוסק: פ"ד א
א [דסדסד פ"א]
א [פ"א מוסק]

הגהות הב"ח

(א) גמרא ושתלן טהרו
מלטמא וכ"ה ברש"י:

מוסף רש"י

גידולי תרומה. אם
זרעה, ואפילו דבר שזרעו
כלה כגון תבואה וקטנית
(שבט י:).

מוסף תוספות

א. דתרומה דמיה מועטין.
תוס' הרא"ש. ב. ולמה
צריך להמתין עד למחר
שתתעבר צורתו. שס.

(א) גי' אחרת הי' לו לרבינו ז"ל כאן דמייטי מתרומה גופא שם במשנה ד' והיא יותר מחוורת מגי' דידן.